

Kjøbenhavns Posten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Linne.

12te Aarg.

Mandagen d. 8. October 1838.

N 277.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Ryheds-Post.

Kjøbenhavn, den 8de October 1838. I Rekk'en af de Festligheder, der have fundet Sted til Gre for Thorvaldsen, og der hvor paa sin Maade have fortolket den i Sandhed gransisse Modtagelse, der ved hans Hidkomst fra hele Folks Side blev ham til Deel, tilkommer vistnok den første Plads et Selskab, hvortil han igaar Aftes var indbudt af en Forsamling, hvori man er berettiget til at se en verdig Repræsentation af den intelligenste Deel af Hovedstadens Publicum. I den med smukke Blomsterguirlander decorerede store Sal i Hôtel d'Angleterre havde der samlet sig henved 300 Herrer og Damer, der, da de reiste sig for den under en Trompetfanfare, ledsgaget af Festordnerne, Clausen, Collin, Heiberg, Hersch, Sager, Thiele, Weis, indtrædende Thorvaldsen, frembode et lige saa smukt som imponerende Skue. Til Rungs yndige Melodi „Herr Peder kasted' Runer over Spange“ affang Forsamlingen derpaa i fuldstemmtigt Chor følgende af S. P. Holst forsatte smukke Sang:

Tilsses Normannen med det blanke Børge
Til Syden drog, det sjonne Land at hærge.

Han risted røde Runer,
En blodig Seierskrift,
Dg Templer og Pauluner
Bar Spor af hans Bedrift!
Konstens Glands, stolté Gudefarer
Sank i Gruus, knuste af Barbarer —
Sank i Gruus.

Saa mangen Synd kan sones ud med Bøde,
Men Synd mod Konsten er en Helligbøde:
Thi helligt er det Sjonne,
Formaetlig den Haand,
Som kan med Grumhed lønne
Hvad luttre bør vor Land.
Seeler soandt, men paa hine Dage,
Stolte Nord! blev en Plet tilbage —
Stolte Nord.

Dog hvad Din vilde Son forbød i Tiden,
Det har en anden Son udflettet siden;
Han risted store Runer:
En evig Marmorkrift, —

Dg Templer og Pauluner

Bær' Spor af hans Bedrift.

Meislen klang! Alt, hvad grumt forødtes

Fiernt i Tid, straalende gjenfødtes —

Meislen klang.

Dg etter vaagnede ved Meisellyden

De sjonne Guder i det fjerne Syden.

Dg Syden henrykt fatted

Hvad gudbesselt var skabt,

Dg feste, det erstatte

Hvad længst engang var tabt!

Sydens Folk selv det maatte sande,

Laurens Green vandt de om hans Pande —

Laurens Green.

Dg Dig man kalder fattig, Moder kjære!

Hvor kan med sig en Son Du fattig være?

Reis frit og stolt Din Pande!

En Stjerne funkler der,

Som over alle Lande

Har spredt sit lyse Skjer!

Konstens Born skal med henrykt Sie

Trindt paa Jord for dens Glands sig boie —

Trindt paa Jord.

Efterat derpaa Enhver havde indtaget sin Plads, holdt Professor Clausen en Tale, hvori han med saa og sande Tæk stildrede Konstens og navnligen den bildende Konsts velsignelsesrige Indflydelse paa at forøde Menneskenaturen og forsjonne Menneskelivet, og onskede den livsciske og ungdomsvarme Olding mange og gode Dage og at Himlen vilde holde Hærd over hans mange over hele Europa spredte Børker, at de bevarede for barbarisk Haand eg Clementernes Ædelæggelse endnu for den sidigste Esterstægt maatte hære Bidne om hans Liv og Birken. At Clausen blandt andet ogsaa paa en ligesaal delicat som hjertelig Maade takkede ham for den sjonne Gave, hvorved han havde givet sin Fødeby og sit Fædreland et usorgengeligt Minde om sin Kjærlighed, behøver vel neppe at erindres. Til Musik af Hartmann affang derpaa en-deel af Forsamlingens Medlemmer et Chor af Grundtvig, hvis sidste Vers vi her hidsætte:

Fædreland,

Nig kun paa Bøge og Bipper!

Fattes Du Bjerje og Klipper,

Hent dem paa Stand!

Thor dem udhugged,
Nota dem vugged
Mildt over Sø;
Sommer og Vinter
Kridhvide Klinter
Kneise paa Bolgenes Ø!

Hvornæst Gehlenschläger betraadte Talerstolen og reciterede et af ham til Thorvaldsen forsattet Digt, der heiligtjennem var bessølet af den hjerteligste Bevillie og Beundring og paa enkelte Steder hævede sig til en Begeistring, der saameget mindre kunde forsegle sin Virkning, som det her var Forsatteren selv der talte, og saaledes den højere Sandhed erstatte, hvad der maaesse i Dictionens Correcthed og Skønhed kunde mangle. Vor Menning er naturligvis ikke, at anse en correct og sjøn Declamation for overslodig, men ligesom vi haabe, at den større Opfordring til ved alvorlig Studium at tilegne sig en såadan, som det af sin lange Dyale atter hos os vaagnede Folkeliv frembyder, ikke vil blive uden Virkning, saaledes har netop den igaar gjorte Erfaring bestryket os i den Overbevisning, at det at tale ud af sit Eget har en Kraft, som ingen fremmed Konst kan erstatte. Motivet til Gehlenschlägers Digt var hentet fra Thorvaldsens Modtagelse paa Rheden, som han fildrede som et stort Moment i Folgets Liv, sammenligne med et tidligere, det saa ofte besungne Slag paa Rheden, og fremstillede som et mindeværdigt Søslag, hvor Landen havde seiret over Barbariet — en Triumph, hvortil selv Norden gamle Guder paa Bisrost deres Bro vare nedstegne som glade Bidner. Efterat en førstemmig Sang af Overføsning til en af Kuhlau's Melodier var sungen og hr. Schwarzen havde foredraget en Romance af Herz, fremragde J. C. Andersen et Digt: „Iason og Alexandertoget.“ Som bekjndt er Iasons Statue Thorvaldsens første større Verk, der paa en forunderlig afgjorende Maade har grebet ind i hele hans Livs Skæbne, og hans Alexandertog ansees for et af hans allerfortrinsligste Arbeider. Heraf tog Digteren Anledning til i en smuk Allegori at fildre os Konstnerens hele Liv, hans Argonautertog til Konstens Hjem, hans Kamp og Seier, og hvorlunde han ikke blot vandt det gyldne Skind, men ogsaa havde oplevet en Anerkjendelse saa stor, som den kun bliver saa Dodelige til Deel og nu stod som en laurbærkranset Triumphator, som en seierstraalende Alexander. Et Digt af Heiberg „Musik og Plastik“, som Weyse havde componeret, fildrede, hvis vi ellers have ret forstaet denne lille Konstphilosophi, hvorledes den ideale Skønhed kun har sit Hjem i den højere Tingenes Orden, idet Tonen vel har Livets Bevægelse men ogsaa Livets Død og Plastiken vel sjænker Skønhed blivende Gestalt men først vækkes af sin Marmorhøvle, naar den oploses og bevæges ved Sangens Magt og saaledes Konstneren atter møder Konstneren i Rhythmers Dands. Hvad der herved fuldest udtrykkes er vel den Tanke, at den evige Skønhed kun fuldest aabenbarer sig for os i alle Konsters harmoniske Sammensmelten og saaledes indeholde et Udtryk for hele Fæstens dybere Betydning. J. P. Holst havde i et af ham reciteret Digt behandlet en virkelig Tildragelse af Thorvaldsens Liv. Mismodig og nedbriet havde Thorvaldsen forladt Rom og sogte nu paa Slottet Monterero ved Middelhavets Bredder at udføre Ideen til hans berømte Gruppe „Amor og Psyche“, som længe havde foreføvet ham, men som det ikke havde villet lykkes ham at udføre. Omstider vandt han Seier og det sjonne Gudepar var netop blevet fuldendt, da Lynilden slog ned i Slottet; senderbrudte laae

alle de Statuer, hvormed Salen var prydet, men urart stod Amor og Psyche, for hvis majestætiske Skønhed selv Zeus havde bøjet sig. Ved den sjonne Fremstilling af denne mærkelige lille Tildragelse lykkedes det hr. Holst uden at nævne eller tiltale Thorvaldsen paa en ligesaa gribende som sin Maade at apotheosere Konstneren, idet han ligesom flyttede sine Tilhørere hen i hjerne kommende Tider, da en virkelig Begivenhed af Thorvaldsens Liv vilde blive besungen paa samme Maade som de Myther, der ere os overantvordede fra Heroernes Tid. Serdeles smukt suttede sig hertil et Digt af samme Forsatter, der, til Musik af Frölich, blev sunget af fire Mandsstemmer, nemlig Amor triumphans, hvortil Motivet ligeledes er taget af et af Thorvaldsens Arbeider — den gamle Mythe, hvorledes Amor i Gudernes Bedestræb befæcide dem alle — og antydede, at ligesom alle Olympier for hans Fodder maatte nedlægge deres Insignier og erkende ham for deres Overvinder, ligesom hilst paa Montenero de andre Statuer maatte høje sig for Thorvaldsens Amor, saaledes ogsaa han selv staac som en triumpherende Genius:

Thi læg for hans Fod, o Maler,
Pensel, Palet!
Og Du, som fra Scenen taler,
Kramden ham fier!
O Digter, Din Pen du vie ham!
Hver bringe sit Offer uden Bram.
En gammel Gjeld betaler —
J sylder det Bedste ham.

Til sidst besteg Grundtvig Talerstolen og fremsagde et Digt „Bing-Thors Hammer“ der i hans originale og fuldstønige Vers feirede Fredens Bedrift, den Hammer som Thorvaldsen havde faaet i Arv fra Baulundur og som han havde brugt til at aande Liv ind i det Døde, ikke som hin Brennus's Hammer, hvormed den nyeste Verdenserobrer havde knust Millioner og faaet sonder og sammen de døde Nestre af en undergaet Tid. Selv var han en Eremit, bemærkede Digteren, der ikke sjænnede stort paa Forsjellen imellem en Kampsteen med Runer og en Marmorstatue; men hoit begejstret for Norden's Land og dens Bedrifter, havde han med Stolthed og Glæde fulgt ligesom de gamle Normanner og deres Seiertog saaledes den nye Baulundur paa hans straalende Bane. Et Slutningschor, ligeledes af Grundtvig, udtrykte i et Par rase Træk Hovedideen i al hans Talen og Virken — en herlig Hedenold, fuld af Daadkraft og Poesi, en 6—8 Secler, da Doden herskede ved latinste Dødbldere og nu et etter vaagnende nordiske Liv i og ved Frihed for alle gode Kræster og ved det levende Ord. — Efter Bordet, hvor Thorvaldsens Skaal blev drukket til en Sang af Herz, ledsgedes han hjem til sin Bopal, og Selskabets filtes ad i en Stemning, der tydelig vidnede om, at Enhver henregnede denne Asten til de nydelsesrigste Timer, han havde oplevet.

— Ifølge den i „Havetdenden“ meddelelte Udsigt over Beiforholdene, har dette Aars August Maaned været koldere end nogen August i det sidste Tidrum af 39 Aar, fra hvilket man har fortrolende aarlige Jagttagesser. Dens Middelvarme var nemlig kun $+11^{\circ}$ 57 eller 2° 61 lavere end bemeldte Maaneds Middelvarme efter 39 Aars Jagttagesser. Den i samme Maaned faldne Vandmængde var mere end det Dobbelte af hvad man efter Middelforholdene kunde vente, og mere end nogeninde tidligere blevne jagttagesser; Maaneden frembedt kun 9 hele Solstinsdage.